

fordi de havde henvendt sig til Regering og Rigsdag. Jeg tillader mig da at spørge: Er det forbudt militære, Under- eller Overklasser, at henvende sig til Lovgivningsmagten med Andragende? Ere de anderledes stillede end andre Borgere her i Landet? Det er jo ikke første Gang, noget saadant er sket. Saa vidt jeg ved, er der i sin Tid, da nogle Underofficerer henvendte sig til Udvalget angaaende Lovforslaget om Underofficerernes Lønninger, blevet tildelt deres Formand en meget alvorlig Irettesættelse — om han blev straffet, skal jeg ikke kunne sige —, fordi han havde henvendt sig til Lovgivningsmagten, til et Udvalg, der var nedsat angaaende Underofficerernes Lønninger. Det ansaas for stridende mod militære Regler at gaa ad anden end den tjenstlige Vej. Jeg mener, det er at bevare lidt for meget Snurrepiberi, lidt for megen Middelalderlighed, at forhindre Mennesker, der have økonomisk Interesse i, hvad der foregaar paa Rigsdagen, i at henvende sig til Lovgivningsmagten. Om i dette Tilfælde den Omstændighed, at de unge Mennesker foruden at gaa til Rigsdagen ogsaa ere gaaede til Ministeren, som i dette Tilfælde ogsaa er deres egen foresatte, har været den formelle Grund, man har brugt for at straffe dem, ved jeg ikke, men det vilde jeg, og sikkert mange med mig, gerne have oplyst, thi det er dog af Betydning ud over det foreliggende Spørgsmaal.

Jeg kan altsaa ikke se, hvorfor Udvalgets Flertal ikke har kunnet gaa med til at henvise dette overmaade velmotiverede og i en sømmelig Tone holdte Andragende til Ministeren, thi det forekommer mig, at det havde været ganske paa sin Plads, og at de paagældende have været fuldt berettigede til at haabe, at det vilde ske.

Men ogsaa af andre Grunde vilde det have været rigtigt, thi Flertallet skulde dog tænke paa sin Minister. Forholdet er jo — det har jeg før haft Lejlighed til at sige her i Salen — det, at den Gang vi fik en civil Forsvarsminister, gik der som et Sus af Glæde gennem de militære Rangklasser over, at de bleve alene, nu kunde Musene spille paa Bordet, nu var Katten borte. Den, der skulde passe paa dem, havde ikke det nødvendige saglige Begreb om Forholdene. Det, der bliver forelagt Ministeren, det, som han maa lægge Navn til, er ofte Ting, som han fornuftigvis ikke kan have fuldt Indblik i, men som han kommer til at løbe af med Skammen for. Jeg henviser her til et

Reglement, der er udgaaet med Ministerens Navn under, og som i denne Tid er udsendt til Holmens Folk. Men man har ikke ladet Holmens Folk have mindste Indflydelse paa dette Reglement, der vedrører deres daglige Forhold. Som det i dette Tilfælde er Officersledelsen paa Holmen, er det helt igennem Officersledelsen, som forelægger Ministeren saadanne Ting og faar ham til at skrive paa, men bagefter kommer Forbandelsen maaske ikke over Officererne, men over Ministeren. Ogsaa af den Grund synes jeg, at det ærede Udvalg med dets indsigtfulde Ordfører burde have taget det Spørgsmaal, som der her er Tale om, op til meget alvorlig Overvejelse og have henvist Sagen til Ministeren. Jeg vil altsaa tilraade, at man stemmer for den Indstilling, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) har foreslaaet.

Det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk), som jo er Ordfører for Andragender, baade dem, der passere Finansudvalget, og dem, der passere Udvalget for Andragender, har jo altid, naar Andragenderne komme for, sine store Dage — det kan nu næsten blive til store Nætter. Han bolttrer sig som en Fisk i Vandet, fordi det er saa mangeartede Ting, der behandles her i Andragenderne, og det er, som Mark Twain en Gang har sagt, at det, man har mindst Forstand paa, taler man bedst om. Den ærede Ordfører talte godt om alle disse Forhold her, men det gaar ogsaa ham, som det gik Mark Twain undertiden, da han skulde være Redaktør af en Landbrugstidende, at han ingen Forstand havde paa det hele, men skrev om Turnips paa Træer osv., og den ærede Ordførers Tale om socialøkonomiske Forhold er ikke et Gran bedre end den Maade, hvorpaa Mark Twain redigerede Landbrugstidenden. Den ærede Ordfører har nu igen i Aften for Gud ved hvilken Gang dokumenteret sin komplette Uvidenhed overfor det store Spørgsmaal om tvungen Voldgift, hvorefter denne Sag drejer sig, og han har Dristighed nok til at benægte, at den daværende Indenrigsminister (Enevold Sørensen) var imod Henvisningen, men tog det som et nødvendigt Onde den Gang og gav en Forklaring, en Redegørelse, en fuldstændig saglig, omfattende, indholdsrig og dygtig Redegørelse for dette Forhold, som gav alt, hvad vi kunne kræve, hvad vi behøve for at se paa denne Sag.

Det har for saa vidt undret mig at høre den ærede Ordfører tage Georg